

Akos

Avoláš

Marka
Staviarska

Dobrodružná cesta
malého citrónového
dinosauríka

Ilustrovala
Adela Režná

Albatros

Akos Avoláš

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Marka Staviarska
Akos Avoláš – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Marka
Staviarska

Akos

Avoláš

Dobrodružná cesta
malého citrónového
dinosauríka

Ilustrovala
Adela Režná

Albatros

Začiatok

→ Posledná a jediná vec, ktorú si malý citrónový dinosaurík pamätá, je, ako mu mama vraví:

„Do tej jaskyne nesmieš nikdy vkročiť!“

Tak tam, samozrejme, šiel. Potom nastalo už len tresk! bum! plesk! No a práve v tejto chvíli žmúri v tme tej istej jaskyne. Chvíľku letel trochu inou tmou. Vraj svetielkovala.

Zažmurkal. Pred sebou zbadal svetlo. Rozbehol sa za ním. Vlastne, iba sa chcel rozbehnúť. Spadol. Nohy ho neposlúchali. Triasli sa ako želé. Zabudol chodiť! Úplne sa preľakol.

Na tretí pokus sa konečne rozbehol. Viete, čo všetko videl na stenách jaskyne? Kone a byvoly a chudých ľudí s ostrými predmetmi, ako tie kone a byvoly lovia.

„Pekné,“ povedal si a spomalil, aby si ich poriadne poobzeral. „Boli tu, aj keď som sem vošiel?“

Neboli. To však malý citrónový dinosaurík ešte nemohol tušiť. To zatiaľ viete len vy.

Vykukol z jaskyne.

„Uáááááááááá!“ rozutekala sa s vreskom svorka čudných malých tvorov. Boli to ľudia. Konkrétne turisti. No ani to malý citrónový dinosaurík nemohol vedieť.

„Aké maličké stvorenia,“ zasmial sa.

Odrazu sa ho čosi drobné pri jeho nohe spýtalo: „Ako sa voláš?“

Malý citrónový dinosaurík sa širokársky usmial a snažil sa to zopakovať: „Akos avoláš.“

„Naozaj? Akos – to je veľmi zvláštne meno, ale páči sa mi!“ povedalo to „čosi“ pri dinosauríkovej nohe. Dinosaurík neprotestoval, aj keď v dinosaurej reči sa tak, samozrejme, nevolal. Ktovie však, či by niekto bol schopný jeho meno po dinosaursky vysloviť. A tak mu to ostalo – Akos Avoláš – malý citrónový dinosaurus. To „čosi“ pri jeho nohách bol chlapec. Volal sa Laurent, na hlave mal baretku a v taške prichystanú bagetu od mamy.

„Nie si hladný?“ spýtal sa Akosa, malého citrónového dinosauríka.

„Strašne!“ priznal Akos. „Dúfam, že tam nie je mäso,“ dodal ešte. Bol, samozrejme, bylinožravý, lebo inak by už Laurent plával v jeho žalúdku.

„Bolo,“ pošepol Laurent Akosovi a tajne mu ukázal plátok šunky, ktorý vždy skrýval pred mamou vo svojom zápisníku a tváril sa, ako veľmi mu tá šunková bageta chutila.

Laurent bol jediný odvážlivec z celej skupiny turistov. Ostatní ušli a celý rozhovor chlapca a dinosaura pozorovali spoza skál. Medzi nimi bol aj Laurentov otec. Príšerne sa báli, poniektorí aj plakali, aj keď boli dospelí už dlhé roky. Nakoniec sa Laurentov otec odvážil spoza skál vystúpiť. Predsa len by nebolo dobré, keby sa domov vrátil bez syna. Mama by sa hnevala.

„Dobrý deň,“ slušne pozdravil, aby dinosaura neurazil. „Vy ste naozajstný dinosaurus?“

„My?“ prekvapene sa spýtal Akos a zadíval sa na Laurenta, či myslí aj jeho. „No, ja áno, ale týmto malým zvieratkom si nie som istý,“ usmial sa na Laurenta a on sa usmial späť. Bolo to kamarátstvo na prvý pohľad!

Francúzsko

„Nie, to som nekreslil ja,“ smial sa Laurent, lebo Akos mu hovoril o maľbách na stenách jaskyne Lacroix, z ktorej práve vyšiel. „To urobili praľudia pred 17 000 rokmi.“

„Och!“ Akosovi to akurát došlo. „Musel som tou jaskyňou cestovať náramne dlho! Ale... ale... mal som pocit, akoby to bola len chvíľočka...“

„Náramne-prenáramne! Minimálne šesťdesiatpäť miliónov rokov!“ prisvedčil Laurentov otec.

„Och!“ vzdychol si Akos zúfalo. Vbehol zas dnu a skúmal každú skalú, ale v jaskyni bola iba jaskyňa, a keď vyšiel von, bol tam Laurent.

„Kde je moja mamka a ocko? Zostal som úplne sám,“ zaľňukal a zvesil hlavu až k zemi.

Laurent pohladkal Akosa po drsnej citrónovoľteľ hlavě:
„Sme tu predsa my!“

„Budete moja rodina?“ zdvihol Akos krk do výšky a hlavou nechtiac zrazil chudáka vtáčika, letiaceho okolo.

„Oci? Vľak môžeme byť Akosova rodina?“ sluľne sa spýtal Laurent.

Otec vpleľtil oči. Vziasť si domov psíka je zodpovednosť. Vziasť si domov dieťa je obrovitánska zodpovednosť. A vziasť si

domov dinosaura... to je, ako by Laurentov otec povedal, šialenstvo. Ale bolo mu ho, chudáka, ľúto.

„No. Môžeme to vyskúšať,“ povedal nakoniec.

„Hurá!“ skákal Akos od radosti.

Akos, Laurent a jeho otec sa pobrali domov. Bývali vo francúzskom meste Lyon.

„Olalá, mon dieu!“ zvolala Laurentova mama, keď zbadala citrónového dinosauríka, a ponúkla mu pohár vína. Francúzi sú hrdí na svoje vinice a víno, no Laurentova mama si neuvedomila, že Akos je vlastne ešte malý a víno piť nemôže.

„Ďakujem, neprosím si,“ Akos našťastie odmietol. „Vy to takto normálne pijete?“ spýtal sa.

„Prečo? Ved' to je výborné!“ zhodli sa mama s otcom a netušili, prečo na nich Akos tak škaredo zazerá.

Musím si dať na nich pozor, povedal si Akos sám pre seba. Ktovie, či tá krv, ktorú pijú, je vlastná alebo cudzia.

Croissanty si však dal! Laurentova mama pečie najlepšie na svete! Aspoň tak to tvrdil Laurent. Aj Akosovi sa to tak zdalo. Boli to jednoznačne najlepšie croissanty, aké v živote jedol. A aj jediné!

Celý deň sa okolo neho ponevierať malý dlhý psík a veľmi sa naňho mračil. Bruno bol jazvečík, ktorý vyhral už nejednu súťaž o najdlhšieho psa. Laurentovi ho vraj na Vianoce priniesol akýsi Noël.

To bude asi jeho strýko, pomyslel si Akos, lebo vtedy ešte nevedel vôbec nič o Vianociach ani o tom, kto v ktorej krajine nosí darčeky.

Bruno bol nadurdený pes. Neustále nadurdený. No dnes špeciálne, pretože sa ho nikto nespýtal, či si môžu do rodiny vziať dinosaura! Akos si všimol, že sa naňho to podlhovasté stvorenie podivne pozerá, tak sa mu prihovril prvý.

„Ahoj, aj tebe dávajú piť tú krv?“

„Krv?“ nechápal Bruno. Keď bol Laurent malý, dával mu jesť plastelínu a chrobáky zo záhrady, ale na krv si nespomínal. Akos mu ukázal fľašu položenú na stole.

„To je predsa víno! Je to nápoj z hrozna!“ smial sa a už nebol taký namrzený. Tešilo ho, že je inteligentnejší ako dinosaurus.

„Niéééé!“ ozývalo sa ráno u Laurentovcov. Akos stál uprostred obývačky a žul listy palmy zasadenej v kvetináči. Len čo to Laurentova mama zbadala, omdlela a Akos sa jej ponáhľal pomôcť. Štuchol do nej chvostom a potom ju oblizol. Ešteže sa neprebrala, lebo keby videla, koľko dinosaurích slín jej ostalo na tvári, omdlela by isto zas.

„Vieš, Akos, mama je bytová dizajnérka. Zohnať palmu, aby správne ladila ku kobercu, jej trvalo asi sto rokov,“ vysvetľoval Laurent.

„Už večer som sa čudoval, že ste tú palmu ešte nezjedli. Takú šťavnatúčku. Mňam! Myslel som si, že si ju nechávate na raňajky. Potom ste ráno hrozne dlho spali, tak som začal jesť sám. Mať jedlo ako ozdobu. To je smiešne,“ smial sa Akos.

Aj oni mali doma ozdoby: Stegosaurie ostne, škrupiny vajec Parasaurolopa a dokonca zub Tyranosaura! Na ten bola Akosova mama špeciálne hrdá, lebo ho našla úplne sama a trochu sa pri tom aj bála.

„Pôjdeme ti dnes ukázať Paríž!“ tešil sa Laurent. Aj mama sa tešila, lebo ona s nimi nepôjde. Bude na internete zháňať náhradnú palmu. Zato Bruno pôjde! Brechal na otca, ktorý mu však nerozumel, až kým mu to Akos nepreložil.